

Дойдоха още селяни.

— Какъвъ е този бе?

— Инженеръ, каза нѣкой си: азъ съмъ му продавалъ млѣко въ София.

— Що чини той въ нашитѣ ниви? Що си не стои дома?

— Дайте пъкъ ние да му запалимъ брадата! — каза Фридрихъ велики.

— Да го закараме въ село! Хайде!

— Дайте да го вържемъ!

Докторътъ фана да прави движение, като че брои пари, за да имъ докаже, че е готовъ да заплати стойността на изгорѣлитѣ кръстци. Той би искалъ да имъ каже, че е готовъ да плати двойно и тройно цената, която би му показалъ стопанинътъ, но понеже се бѣше осждилъ да не знае български езикъ, той се изнуряваше въ отчаяни ржкомахания, които нищо не обаждаха на селянитѣ. После трети пжтъ извика решително:

— Бенъ франкъ консулъ!

— Консулъ билъ бре: — извика единъ, който разбра що значеше тая дума.

— И секретаръ да е, и князь да е — да не пали мжката ни съ кибритъ, възрази Фридрихъ велики.

— Охъ, мойтѣ кръстци, отидоха, пепель станаха! — вайкаше се стопанинътъ на нивата.

Викторъ Хюго поиска да го върже.

Докторътъ се размаха гнѣвно и го удари силно по лакътя. Викторъ Хюго се разсърди, блѣсна доктора, па го фана за предницата.

Нѣколко юмука и мушканици се изсипаха по снагата на консула. Два пржта се стовариха по рамената му.